

Utfordringer for diakoniutvalg:

Vi trenger arbeidsdeling, omsorg og nytenkning

Dette sier diakonikonsulenten i Stavanger, Jostein Idland. Han kommer her med sine tanker om diakonalt arbeid.

Mange diakoniutvalg har kommet godt i gang med forskjellige typer omsorgsarbeid. Utvalgsmedlemmene er som regel fullt opptatt hele sin fritid. Noen utvalgsmedlemmer sliter seg ut og noen stivner i de fastlagte oppgavene. Jeg har grublet lenge på hvordan vi kan få utvikling og vekst i diakoniarbeidet og jeg fant inspirasjon i Johannesevangeliet kap. 4 hvor det fortelles om kvinnen som hadde hatt 5 menn. Jeg la merke til utviklingen i samtalen mellom henne og Jesus. Først viste Jesus henne tillit ved å spørre om en tjeneste, så viste han omsorg for hennes livssituasjon og så ble hun utfordret på sin egen livssituasjon. Resultatet var en begeistret kvinne som vitnet med glede.

Våger vi samme dristighet når vi velger medarbeidere? Er vi villige til å legge bort alle våre negative holdninger om mennesker og utfordre dem på oppgaver de kan? Vi skal ikke spørre

Jostein Idland.
Foto: H. Freilem Klingberg

en ikke-kristen om å drive sjelesorg for en som strir med troen. Vi må nyansere oppgavene og velge medarbeidere etter type oppgave.

Diakoniutvalgets viktigste funksjon mener jeg er:

1. Fordele oppgaver.
2. Ta vare på frivillige medarbeidere ved omsorg, veiledning og opplæring.
3. Tenke nytt.

Jeg har møtt mange skuldertrekk på mine 3 enkle punkter, men jeg er overbevist om at den menigheten som makter en slik prioritering vil oppleve vekst i diakoniarbeidet. De tre punktene er gjensidig avhengig av hverandre. For å kunne tenke nytt må en rydde tid og fordele oppgaver til andre. For å få beholde medarbeiderne må en ta vare på dem.

Fordele oppgaver

Det er en velsignelse å få lov til å være medarbeidere i en menighet. Altfor mange har dessverre fått så mange og store utfordringer at de har blitt utslitt. Fra å være en velsignelse har de for mange blitt en forbannelse. Oppgavene må enten reduseres eller fordeles på flere.

I store menigheter kan det være aktuelt med egne arbeidsgrupper/komitéer, mens det på mindre steder er tilstrekkelig

med kontaktpersoner som igjen kan være ledere for f.eks. kirkeskyss, eldretreffene, andaktene på sykehjemmet osv. Jeg tror det er viktig at diakoniutvalgets egne medlemmer ikke påtar seg for store oppgaver for da får en ikke overskudd til å ta vare på andre og tenke nytt. Når en fordele oppgaver tror jeg det er viktig:

– å gi så konkrete og tidsavgrensede oppgaver som mulig. Det er lettere for medarbeiderne å gå inn i tjeneste når en vet hva en går til. Ikke alle oppgavene er det mulig å avgrense i omfang, men det må i hvert enkelt tilfelle bli gjort et forsøk på avgrensning og presisering. Tidsavgrensningen kan alltid avtales.

– å markere avslutning på en eller annen måte. Dette vil hjelpe den som slutter til å slippe av fra oppgaven og frihet til å påta seg nye oppgaver. Det gir ledelsen mulighet til å gi anerkjennelse og frihet til å engasjere nye.

Ta vare på frivillige medarbeidere

Omsorg

I oppfølgingen av den enkelte er det viktig å gi oppmerksomhet, oppmuntring og anerkjennelse og ta vedkommende med når oppgaven er til vurdering i aktuelle organer i menigheten. Hyppigheten i kontakten må vurderes i forhold til oppgavens art.

Veiledning

Veiledningen kan være individuell eller i gruppe og kan utføres av en ansatt eller en annen frivillig medarbeider. Omfanget må vurderes i forhold til den enkeltes behov.

Opplæring

Opplæring må vurderes ut fra den enkeltes behov, oppgavens vanskelighetsgrad og de mål en har satt.

Tenke nytt

Det viktigste i nytenkningen tror jeg er å gå inn i bønn og fellesskap med hverandre for å finne ut hva Herren vil ha gjort av diakoniarbeid i denne menigheten. Kanskje ny og dristig bønn, kanskje mer konkret, kanskje mer krevende, men antakelig mer interessant.

Å tenke visjon og mål er nødvendig for å stimulere fantasien til konkret handling. Et åpent øre ut til nøden og behovene må også til.

Nytenkning krever tid og gjensidig tillit i utvalget. Prestisje og

Forts. side 19

VI TRENGER ARBEIDSDELING...

Forts. fra side 11

trang til selvhjelp dreper mer enn det drives framover. Morssomme og ville idéer må få lov til å sprette fram sammen med alvorlige og store idéer. Det mulige og umulige må få lov til å

fylle tanker og papir før en til slutt samler seg i en prioriteringsliste og konkret handling hvor kanskje bare et nytt arbeid startes dette året.

Lykke til!

Jostein Idland
diakonikonsulent i
Stavanger bispedømme

BLE OFFER FOR SEKSUELLE OVERGREP.....

Forts. fra side 13

Det er de som har det vondt vi ønsker å komme i kontakt med. Det er de som først og fremst har behov for hjelp og støtte. Derfor er det helt avgjørende for meg at de som ønsker å forbli anonyme får fortsette å være det. Jeg vet også at det er mulig, selv i et så tett lokalsamfunn som vårt. Den som betror seg må også kunne føle seg trygg med hensyn til hva som eventuelt skjer videre. Vi skynder oss langsomt med

anmeldelser. I noen tilfelle er overgriper død. En kvinne har anmeldt noe som skjedde for 15 år siden – det gjaldt en avholdt lærer og leder for menighetsko- ret, og han er nå også dømt for overgrep.

Forebygge og tolke signaler

Reimunn Førsvoll får stadig forespørsler fra ulike sammen- henger, bl.a. fra skolesektoren, om å dele erfaringer og kunns- kap om dette vanskelige områ- de, seksuelle overgrep og incest. Det er forlenget slått fast at både lærere, forskolelærere, helseper-

sonell, og ikke minst prester og folk som arbeider med barn og unge i menighetene trenger mer informasjon og innsikt. Det er viktig både å forebygge og tolke signaler som forteller at noe galt har skjedd eller er i ferd med å skjje.

For noen menigheter kan det være aktuelt å bistå med å starte selvhjelpsgrupper. Et første skritt er å være lydhør når men- nesker betror seg, enten det er i sjelesorg eller i annen sammen- heng. Seksuelle overgrep er sjel- den det første problemet man snakker om, men det kan være en underliggende faktum, sier kapellan Reimunn Førsvoll som selv har gjort slike erfaringer.

DET NORSKE DIAKONFORBUND

FØRSTEKONSULENT

På grunn av stadig økende arbeidsmengde, ønsker Diakonforbundet å styrke sekretariatet med hel stilling som førstekonsulent. Stillingen er midlertidig for 1 1/2 år med mulighet for fast ansettelse.

Arbeidsoppgavene omfatter blant annet å være stedfortreder for generalsekretæren, kontakt med medlemmene og samarbeidspartner, saksbehandling, forhandlingsarbeid og planlegging/ ledelse av kurs.

Vi søker fortrinnsvis etter diakonikandidat/diakon eller annen person med tilsvarende bak- grunn. Det er ønskelig med kunnskap og erfaring med EDB og regnskap.

Vi tilbyr lønn etter avtale og pensjonsordning i Vital Forsikring. Tiltredelse etter avtale.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fåes ved henvendelse til generalsekretær Roar Meland, tlf. 22 60 60 57 eller forbundsleder Kjell Arne Medhaug, tlf. 04 85 50 50. Søknad med vitnemål og attester sendes innen 4. oktober 1993 til:

Det Norske Diakonforbund, Diakonvn. 15, 0369 Oslo.